

za poljub je pač preveč razblinjena. Veseloigra brez vsakega dobrega dovtipa ne zasluži tega imena. Od g. Milčinskega smo pričakovali kaj več.

7. marca so igrali igro „Slovenec in Nemeč“ ali „Tat v mlinu“.

16. februarja popoldan se je ponavljal „Martin Krpan“, 2. marca Charlejeva „Tetka“, 12. marca „Rusom na pomoč“.

14. marca pa so vprizorili Tolstega „Moč teme“, eno onih maloštevilnih iger, ki so bile v letošnji sezoni res nekaj vredne. „Moč teme“ se ne drži enote časa, a rdeča nit teče tako neprisljano skozi celo igro, da misli: Greh rodi greh in slednjič kazen, ne moreš finejše izraziti. Ibsen bi to snov obdelal v igri, ki se vrši en dan, a tega Tolstoj ni storil. Pozna se mu, da ne hlepi po efektu, ampak da piše zato, ker mu tako veleva srce. Ruski kmetje, ki nastopajo v igri, so tako zelo podobni slovenskim, da se zdi skoro slovenska narodna igra. Dialog je jedrnat, in vso filozofijo Tolstega spoznaš lahko že iz tega dela. Vendar se nam zdi Nikita nedosledno risan junak; kako se more krvoločnež drugega in tudi še tretjega dejanja tako hipoma pokesati svojih zverskih činov! Pijanec Mitrič je genijalna postava, veseskozi dosleden. V tej igri greha in zapeljevanja pa je vendar le pisatelj narisal tudi pošten značaj — očeta Nikitovega Akima. Vendar če gledamo igro do konca, nas obide neka groza, ki nam stiska srce. Mračni duh, ki veje skozi celo igro: — „Če pomoliš hudiču en prst, te prime za celo roko“, — in zaduhlo ozračje, ki diši po žganju in grehu, nam polnita srce s studom, in tega občutka se ne moremo otresti. Ta, rekel bi, roparski milieu pa je v igri čudovito pogojen, in Matrjona je uprav klasična. Žal, da se je na našem odru izpustila izprememba v četrtem dejanju.

19. marca popoldne je bila dijaška predstava, Schillerjeva „Devica Orleanska“. Izmed vseh Schillerjevih del je v tej igri v prologu najboljša ekspozicija pozneje se vršičkega dejanja, krasen je monolog: „Ivana gre in več se ne vrne“, lepa prizora sta, ko se Burbonec spravi s svojim kraljem in ko je devica vjeta pri Angležih. Kljub nekaterim pomanjkljivostim kaže „Devica Orleanska“ vso moč vedno bolj h katolicizmu se nagibajočega Schillerja.

21. marca smo doživeli lep večer: G. Verovšek je praznoval svojo dvajsetletnico. Izbral si je zato staro, moralno vplivajočo igro Morrejevo „Loterijo“. G. Verovšek, edina privlačna sila v slovenskih narodnih igrah, je žel ta večer tudi vso pohvalo. Pokazal nam je pa že, da ni le klasično dovršeni „Blaž Mozol“, „Krvavelj“ in „Martin Krpan“, marveč je mojstrsko igral že tudi Otela, Karola Moora, prezidenta v „Kovarstvu in ljubezni“, Rislerja sen., očeta v „Logarjevih“, Engstrana, Brata Martina, Revčka Andrejčka in Wurzelseppa, župnika v „Kralju na Betajnovi“, Iglo v „Otoku in Strugi“, Michel Angela v „Trnju in lavoru“. Mož, ki igra že od leta 1885. dalje in ki je vrhutega še slovenski igravec, ki mora igrati,

kar mu pride pod roko, mora imeti res izredno ljubezen do slovenske umetnosti, kajti 20 let pri gledišču ni malenkost. Najboljše njegove vloge so poleg imenovanih še one, ki predstavljajo humoristične očete. Gosp. Verovšek je tako priljubljen slovenski igravec, da si vsak, kdor ljubi slovensko gledišče, želi, da ostane ta izvrstna slovenska moč ohranjena še mnoga leta slovenski Taliji v čast in prospeh.

24. marca je gostovala pri „Belem konjičku“ gospa Irma Polakova. Obžalovati je, da ne moremo pridobiti te izborne subrete za naš oder.

26. marca so igrali slov. izvirno narodno igro „Testament“, ki se naslanja na Kersnikov roman. G. Rozman je bil dozdej v slov. literaturi domala še nepoznan. Talent je vsekako, a v „Testamentu“ se

Anton Verovšek
slovenski glediški igravec.

kažejo razne hibe. Tretje dejanje se vleče in vleče. Da postane Topolščak tat in goljuf, zato je imel vzrok; stal je na bankerotu, a zakaj in kako, ni v igri ne z eno samo besedico omenjeno. Drugače pa je „Testament“ solidno delo, ki ne hlata po efektih, ravno radi tega pa daje igravcu malo priložnosti, da pokaže vso svojo moč. Pisatelju se pozna, da nima še kulisne rutine, zato pa stoje tudi osebe pol ure na odru, ne da bi kaj govorile in delale. Občinstvo z igro ni bilo posebno zadovoljno, kajti življenja je v nji premalo, in mislim, da bo „Testament“ kakor Aškrčev „Izmajlov“ z reprizo izginil iz slo-